

There is no translation of this article

Какъв е духът на настоящата Коледа?

Спомняте ли си една от най-известните новели на Чарлз Дикенс „Коледна песен“ и главния герой – прословутия скъперник Ебенизър Скрудж, който мисли единствено за богатството и парите си?

Той е студен, не обича никого и времето му е посветено единствено на работата и бизнеса. За него празникът на Рождество Христово не е нито важен, нито интересен, още по-малко прочувствен, понеже той е прагматичен човек, а не просто някакъв заблуден религиозен наивник.

И тогава се случва чудо: когато в навечерието на една Коледа го посещава призракът на покойния му съдружник Марли заедно с три привидения, които първо го връщат към болезнени спомени от миналото, показват му настоящето, а после разкриват и перспективата за неговото бъдеще.

Двама големи писатели пишат коледни истории – Дикенс и Андерсен – и използват тъжни сюжети и мотиви, за да подчертаят блясъка на празника. Миналата неделя, като подготовка на сърцата, се спряхме на една от най-тъжните истории на Андерсен, която „провокира“ нашата чувствителност и състрадание, но докато при Андерсен краят е

трагичен, историята за стария и подъл скъперник има добър край. Много по-важно е, че тя по един необикновен и малко ексцентричен начин разкапулюва цялото рождественско послание, при това чисто по детски.

И всъщност зад увлекателната история на това пътешествие във времето има скрит и много дълбок смисъл, който повтаря историята на спасението, в която Бог дава на човечеството втори шанс.

Ако усещането за приближавания празник на Рождество Христово ни изпълва с топлина и чувство за уют, значи сме големи щастливци, но не бива да забравяме за хората, които нямат този късмет и са самотни, какъвто е случаят с Дикенсовия герой, който събужда в себе си тежкия спомен от миналото за това как често е прекарвал празничния ден съвсем сам, единствено в компанията на някоя книга, отхвърлен от своя баща, обвиняващ го за смъртта на майка му. Спомня си и цялото количество самота, преживял по време на детството си, докато отчаяно копнее за прегръдката, топлия прием и обичта на някой близък.

След това в съзнанието му се появява образът на някогашната му красива годеница Бела, която страстно обичал, но го напуснала, защото осъзнала, че парите и богатството са по-важни за него. Колкото повече се връща назад във времето, толкова повече се сблъсква с болката, отхвърлянето и самотата, които се трупали в душата му през годините.

И ето я добрата новина! Сега, когато преживяваме адвентното време, повече от всякога се предаваме на вярата, че следват по-хубави и светли дни, и този изглед разтопява леда на всяка грубост и немилост в нас и смекчава сърцата ни. Раждането на Спасителя променя миналото ни, като изтрива „гнилото“ и нечистото от него. Цялата болка, скърби, отхвърляне, провалени отношения, всички рани в душите ни са изцелени в любовта на Исус: „Защото Господ толкова обикна света, че отдаде Единородния Си Син, за да не погине нито един от нас!“ Ехо на миналото, което не спира да отеква като надежда и обещание за бъдещето.

Какъв е духът на настоящата Коледа? Какъв човек съм аз сега?

Това, което става ясно, е, че Скрудж е „продукт“ на историята на своето минало, на отминалите Коледи. Сега той вижда дома на своя служител, на когото с неохота е дал почивен ден, пред очите му е бедната празнична трапеза, болното му дете и оскъдния живот, за който именно той е допринесъл със своето отношение на алчен, егоистичен и неблагодарен шеф. И въпреки това неговият служител вдига тост за него. Вижда и дома на единствения си роднина, своя племенник, който винаги го кани и на когото той винаги отказва да гостува.

И така успява да прозре колко много е загубил, като се е лишил от сладостта на живота, докато се е превръщал в подлец – незаинтересован и несъпричастен към радостите и грижите на другите.

И тук отново чуваме обещанието на рождественото настояще, когато ни се напомня, че независимо колко лоши се чувстваме в момента, колко егоистични, алчни, непослушни и колко пъти сме отхвърляли възможността да се обърнем към Бога, Той продължава да ни обича и да очаква завръщането ни към Него, като не се отказва от нас.

Сезонът на Адвента и Рождество Христово е наситен с много радост, но ако сме прекалено егоцентрични и самовглъбени или алчни и коравосърдечни, няма как да почувстваме мира, дори и той да се простира върху цялата земя.

Ако не внимаваме и не пазим бодростта си, настроението и духът на Скрудж лесно могат да ни завладеят и да превърнат тези неповторими дни от преклонение във вярата в преклонение към шопинга!

И тук рождествената история е с обърнат сюжет – Този, Който притежава цялото богатство на света, се отказва и от него, и от блясъка на парите и славата и вместо да изисква от другите да Му служат, отдава живота си на служение.

Какви са мечтите ни? Какъв е духът на бъдещите Коледи, които проектираме в съзнанието си?

Когато Скрудж вижда бъдещето си, пред него отново се появява семейството на неговия служител Крачит, което продължава да тъне в мизерия и бедност, но сега дори са изгубили малкия Тими, който е починал поради липса на навременни медицински грижи. А накрая той вижда и себе си, починал в съня си, а слугите му, заедно с погребалния агент, си поделят вещите му.

След тази нощ Скрудж вече няма да бъде същият. На следващия ден той вдига заплатата на служителя си и обещава да помага на семейството му до края на живота си.

Един ден Христос ще дойде да ни вземе оттук и да ни заведе у дома, и това със сигурност ще бъде момент на равносметка.

В духа на Андерсеновите и Дикенсовите истории можем да помислим именно над думите на свети Йоан от днешното Евангелие, които са ни добре познати: „Прави правете пътеките Му!“.

Скрудж получава втори шанс и изцяло се променя: от егоист и скъперник – в щедър и любящ човек. Проумява истинските ценности в живота и се научава да обича.

Ние със сигурност няма да бъдем посетени от трите призрачни привидения, но всяка година и дори всеки ден сме посещавани от Божествения Дух, Който ни показва единствения път към шанса ни за живот. И какво по-добро време от сегашното да „изправим пътеките“, по които вървим? Добрата новина е, че от миналото можем да се поучим, а настоящето можем веднага да променим, за да се радваме на по-щастливо и обещаващо бъдеще!